

Jeg opfatter nemlig kun Forslaget som en ren midlertidig Foranstaltning, der skal raade Bod paa de bestaaende Ulemper og hidføre bedre ordnede Forhold. Det finder jeg bestrøket deri, at det i § 1 hedder, at den paa-gældende indtil 31te December 1898 kan faa udstedt et Bevis, hvorved han sikrer sig dette Navn. Deri ligger altsaa den Tanke, at Lovforslaget kun tilsluger en midlertidig Ordning, under hvilken man kan stille sig lettere over for Spørgsmaalet og ikke behøver at have de Betæneligheder, man ellers kunde have. Men saa vil jeg dog sige for mit Vedkommende, at naar den ærede Forslagsstiller siger: indtil 31te December 1898, skulde man rigtignok af Lovforslaget kunne se, hvad der ligger paa den anden Side af 31te December 1898. Nu skal enhver have Udgang til, naar han vil — det vil sige indtil 31te December 1898 — uden Udgifter at saa slaaet fast det Familienavn, som han har haft i lange Tider, i en Menneftaalder, eller hvorledes man nu vil betegne det. Men hvorledes skal Forholdet saa være efter dette Tidspunkt? Saa maa vel altsaa den, som ikke har sikret sig dette Navn, være undergivet de hidtil gældende Regler; han skal søge om at saa Navneforandring. Men skal man saa ikke saa Forvirring, maatte der søjes noget til, der indeholdt en Grund for vedkommende til virkelig at gaa den en Gang givne Vej, at erhverve en Bevilling til at føre et Navn, han ikke uden videre kan tiltage sig. Derfor mener jeg rigtignok, at det i Forbindelse med § 1 bør sættes en Straffebestemmelse for den, der efter den 31te December 1898 benytter et Familienavn, som han ikke har Ret til. Jeg mener ikke, at han skal have Vand og Brød eller Forbedringshus, men han skal have en Bøde af f. Eks. fra 10—100 Kr., thi ellers desse vi ind i en almindelig Forvirring. Den ærede Forslagsstiller siger, at skulde han gaa med til en Straffeparagraf, saa maa det være saaledes, at enhver inden for et vist Tidrum fik Ret til at antage et Slechtsnavn. Ja, hvis enhver indtil den 31te December 1898 frit kunde tage, hvad Navn han vilde, men Dagen efter ikke turde gøre det uden at falde Straf, var det jo ganske nemt for saa vidt, men saa som man ind paa disse særdeles mange Spørgsmaal, som det i hvert Tilfælde ikke kan overlades den enkelte at afgøre, idet der kan spørges: kan det ogsaa gaa an, at han bærer dette eller hint Navn. Et er, hvilken Praksis der har uddannet sig, et andet er, om vedkommende f. Eks. kan tage et Navn, der kan være støvende eller upassende eller kan indeholde Indgreb i andres Rettigheder. Jeg tror

dog, at der ved en saadan Straffebestemmelse vilde være vundet en Del.

Med Hensyn til Detaillerne skal jeg kun gøre enkelte Bemærkninger. Jeg synes ikke om § 1, 2det Membrum: „Den samme Ret tilkommer ovennævnte Personer med Hensyn til det Navn, der almindeligt har været benyttet som Betegnelse for en Ejendom — —.“ Skal dette have en særlig Betydning, saa maa det være den — og saaledes opfattede jeg ogsaa den ærede Forslagsstiller — at det kom ikke an paa, om vedkommende havde benyttet Navnet, men som Folk i Almindelighed betegnede ham dermed. Hvis nemlig han selv og hans Fader og Bedstefader havde benyttet Navnet, falder Tilfældet jo ind under første Membrum. Selv om altsaa en Mand havde kaldt sig Jens Hansen, men andre kaldte ham for Uildgaard efter en Ejendom, der hed saaledes, skulde han efter andet Membrum kunne tage dette Navn. Men der komme vi straks ind paa, hvorledes det skal oplyses, at Navnet har været benyttet om ham. Og dernæst kommer jo Spørgsmaalet om Betegnelsen af Ejendommene, thi nogle Ejendomme have bestemte Navne, andre have fluktuerende Navne. Jeg nærer derfor en Del Betæneligheder ved dette Membrum, der gaar langt ud over det, som ligger i 1ste Membrum, nemlig at legalisere, hvad der har Praksis for sig. — § 1 gælder ganske naturligt kun om ægte Børn, idet der jo er henvist til Faderen og Bedstefaderen. Hvad § 2 angaar, nærer jeg nogen Tvivl om, hvorvidt det efter den Stilling, som Manden indtager i Egtteskabet, vil være rigtigt, at en Mand, der har brugt et Navn, der ogsaa har været brugt af hans Fader og Bedstefader, ikke skal kunne antage det som Familienavn uden Konens Samtykke. Det er kun en Ting, jeg gør opmærksom paa. Med Hensyn til § 3 vil jeg meget stærkt anbefale, at man i Stedet for „kan Begæringen omfatte“ sætter „skal“; thi vil Faderen antage et saadant Familienavn, bør det ogsaa omfatte hans umyndige Børn under 18 Aar. Om man vil sige, at det ikke skal gælde Børnene over 18 Aar, er en Sag for sig. Der kunde være meget, der talte for noget saadant — f. Eks., hvor paa-gældende er 70 Aar, og Børnens ere 40—50 og have stiftet Familie andre Steder og ikke sætte Pris paa at skifte Navn; men i ethvert Tilfælde mener jeg, at der absolut bør staa skal med Hensyn til de umyndige Børn. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilken Autoritet man skal henvende sig til, er det klart, at man ikke kan gaa til Justitsministeren, thi saa maatte man give ham et lille særskilt Kontor indtil den 31te December 1898, da Lovem vil medføre et meget